

סיפורי

מעשיות

לשלחן השבת

פרשת בהעלותך
י"ח סיון שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 18

יִצְחָא לְאִלּוּהֵי עַל יְדֵי אֲנִסְדָּוֹת הַיְכָל הַקְּדוֹשׁ הַרְסָלָה

התם, צריכים רק לראות למצוא את עצמנו
ב'תם' ולא ב'חכם'...
מספר רבינו הקדוש:

וְהָתָם הָיָה רֵץ וְכָא בְּכָל פְּעַם אֶל הַחֲכָם
בְּשִׂמְחָה, וּמִצְאוּ, שֶׁהוּא מִצֵּר וּמְלֵא יִסּוּרִים
וְשִׂאָלוֹ: הֲלֹא חָכָם וְעָשִׂיר כְּמוֹתְךָ, עַל מָה
יֵשׁ לְךָ יִסּוּרִים תְּמִיד? הֲלֹא אֲנִי מְלֵא שִׂמְחָה
תְּמִיד. וְהָיָה בְּעֵינֵי הַחֲכָם לְשָׂחוֹק, וְנִדְמָה
בְּעֵינָיו לְמִשְׁגָּע. וְאָמַר לוֹ הָתָם: הֲלֹא סֵתָם
בְּנֵי-אָדָם, שִׂמְתֵּם לְרֹצְצִים מְמֹנֵי, הֵם שׁוֹטִים,
כִּי אִם הִמָּה חֲכָמִים מְמֹנֵי, הֲלֹא אֲדַרְבָּה,
הֵם שׁוֹטִים, כִּנּוּ"ל, מִכָּל שֶׁכֵּן חָכָם כְּמוֹתְךָ,
וּמָה תִּהְיֶה אִם אַתָּה חָכָם מְמֹנֵי? עֲנֵה הָתָם
וְאָמַר לְהַחֲכָם: מִי יִתֵּן, שִׁתְּבוּא אַתָּה עַל
מְדַרְגָּה שְׁלִי!

שבת קודש פרשת במדבר, שנת תשפ"א לפרט קטן,
ראש הישיבה שליט"א שבת בקרית ברסלב - ליבערטי
יע"א; ובשבת בבוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' ראש
הישיבה שליט"א המשיך את השיעור ב'ספורי מעשיות',
מעשה ט, מחכם ותם.

לפני שראש הישיבה שליט"א התחיל את
השיעור אמר: בספר הזה רבינו הקדוש מספר
שלשה עשר סיפורים, את כל הסיפורים
אפשר לפרש בהתחזקות יפה, עצות ושכל
לחיים, אבל את המעשה של 'החכם ותם',
את זה לא צריך בכלל לפרש, פה לא צריכים
לחפש את העצות והשכל, אלא הסיפור מדבר
בעד עצמו, העצות והשכל ברורים וגלויים
לכל מי שלומד את זה, בסיפור הזה כל אחד
יכול למצוא את עצמו או אצל החכם או אצל

<<<

סיפור לשלחן השבת

האכילה היה משתעשע עמה כי
השמחה והרחבת הלב טובה ורפואה
שיתעכל המאכל בנקל, פעם אחת
כשישב לאכול כהרגלו והמרגלית
היתה מונחת על השלחן בשביל
להתעלס בה ומרוב עייפותו נרדם,
בינתיים בא המשרת ולקח את המפה
והפירוורים שעליה עם המרגלית כי
לא ידע שיש עליה מרגלית והשליך
הכל לים, כשהקיץ משנתו והבין
כל זה היה לו צער גדול וכמעט
שיצא מדעתו כי מה יעשה עתה הרי
הקפיטאן הוא גזלן שיהרוג אותו
בעד מחיר הנסיעה על כן עשה את
עצמו שמח כאלו לא ארע דבר.

כסף ליסע, והלך ומכר את רכושו
הדל והלך מבית לבית לאסוף נדבות
עד שהספיק לו ליסע עד הים.
ורצה לעלות על הספינה אולם
לא היו לו מספיק מעות, והלך
להקאפיטאן והראה לו המרגלית,
כשראה הקאפיטאן את האבן הבין
שאדם עשיר הוא ולקחו על הספינה
בכבוד גדול ונתן לו חדר מיוחד
מדריגה הראשונה וסדר לו כל
התענוגים כאחד מהנגידים הגדולים
מהחדר שלו היה לו חלון שפנה לים.
והוא היה תמיד מתעלס ומשמח
נפשו עם המרגלית ובפרט בעת

רבינו
סיפר (ספר כוכבי אור סיפורים נפלאים, ב):
מעשה בעני אחד שהיה מתפרנס
מטיט, שהיה חופר טיט ומוכרם.
פעם אחת כשחפר מצא אבן
טוב, שהיה שוויו הון רב מאד, ולא
ידע כמה שוויו והלך לסוחר שיאמוד
אותה בשוויה וענה לו הסוחר שאין
בזה המדינה אדם שיוכל לשלם
שוויו כי הוא שוה הון רב, וצריך
ליסע עבור מכירתה ללונדון לעיר
המלוכה.
אולם הוא היה עני ולא היה לו

<<<

התם בירך את החכם שגם הוא יזכה להגיע למדרגתו, לחיות בתמימות.

זה כל העניין שמשך אותי להתקרב למוהרא"ש זכותו יגן עלינו - התמימות שלו, אתה לא יכול לתאר לעצמך איזה מניעות היה לי כשהתקרבותי לרבינו, אנשים דיברו איתי יומם ולילה נגד ברסלב, אנשים גדולים וחשובים, אנשים שלומדים ימים ולילות, לא סתם אדמורי"ם עם קפוטות צבעוניות, אנשים שבאמת דבוקים בתורה, אנשים שדבוקים בהשם, הם דיברו איתי הרבה לשון הרע נגד רבינו ותלמידינו. הם עשו צחוק, והביאו בפני את כל סוגי הראיות.

הסתובבתי בברסלב אצל משפיעים אחרים, אבל התמימות שראיתי אצל מוהרא"ש - זה כל כך רגש אותי, זה תפס אותי. כשהתקרבותי היו אנשים באים לעשות צחוק, אמרו לי: "מה קרה לך? מילא אתה רוצה להיות חסיד ברסלב זה דבר אחד, אבל למה אתה הולך להיכל הקודש שזה מקום של אנשים שטחיים בלי חכמות? ממש תמימים!" הם לא ידעו שזה מה שאני מחפש, את זה אני אוהב; אנשים שעובדים את השם בלי חכמות, בלי עקמימויות.

הגיע אלי עשיר גדול ואמר: "אני שומע

שהיית באומן בראש השנה, היכן התפללת?" ניסיתי להתחמק ולא לענות, אבל הוא שואל אותי: "אני שומע שאתה מסתובב אצל מוהרא"ש, התפללת אצל מוהרא"ש?" אמרתי לו: "כן", והוא אומר לי: "אתה הולך אל מוהרא"ש? אתה יודע למי מתאים ללכת למוהר"ש? למשל ... שמקבץ נדבות, הוא כל כך שמח שנותנים לו שטר של עשרים, הוא כל כך תמים, הוא לא יודע מחכמות, הוא שמח עם שטר של עשרים, בשעה שאחרים לא מרפים, ומנדנדים לקבל מאות דולרים, אבל אתה הרי אדם נורמלי, שאתה תלך לשם?!" - נהייתי לשמוע את זה, כי באמת את זה אני רוצה, כזה מקום אני מחפש, מקום שעובדים את השם עם תמימות חזקה.

הייתי נוסע הרבה למירון לרבי שמעון בר יוחאי, והייתי רואה איך שאחינו הספרדים יושבים שם, ומאוד קינאתי בתמימות שלהם, והייתי אוהב לשמוע את התפילה שלהם עם הנוסח הנעים, וגם ראיתי איך הם נוהגים בתפילה כשאומרים את המילים (פסוקי דזמרה, ויברך דוד): "ואתה מושל בכל", לתת צדקה, וראיתי שמעבירים מיד ליד מטבע של פרוטה, כל אחד מעביר לחברו, כדי שכולם יוכלו לקיים

זכה להתעשר וכו'.

כל חסידות ברסלב עומדת על מילה אחת: "התחזקות!" שהאדם יחזיק מעמד אפילו כשעוברים עליו צרות קשות ומרות. את זה רבינו מלמד אותנו, ש"נחזיק מעמד", אפילו שאין לנו כלום, אפילו שהאדם במצב כמו היהודי על הספינה בלי פרוטה אחת, בלי כלום, בכל רגע עלולים לזרוק אותו למים וכו', ובכל זאת הוא יושב ושוחח עם הקפיטאן כאילו הוא עושר גדול ויש לו עסקים עם המלך.

(עצתו אמונה פרשת ויחי תשע"ח)

כשסיים רבנו ז"ל את הספור אמר: "המרגלית לא היתה שלו, והא ראייה שנאבד ממנו; התבואה כן היתה שלו והא ראייה שנשאר אצלו; ואיך הוא התעשר? רק כי הוא החזיק מעמד."

רבינו לא סיים את הנמשל, כי לכל אחד יש נמשל אחר, ואפילו אצל האדם בעצמו הנמשל מתחלף בכל פעם; אחד מאבד את כספו, אחד מאבד שידוך, אחד מאבד ילדים, צריכים לזכור מה היהודי עשה כאבד לו היהלום, הוא שימח את עצמו, הוא המשיך להציג כעושר, הוא המשיך לדבר עם הקפיטאן כאילו לא מתכוונים אליו, לכן הוא

והנה הקפיטאן היה בכל יום בא לחדרו לדבר עמו וכשבא אליו הקפיטאן לא הבחין על פניו מאומה כי הוא עשה את עצמו שמח עד שלא הכיר בו שום שינוי אמר לו הקפיטאן הלא "אני רואה שהנך אדם חכם וישר לב ובכן ברצוני לקנות הרבה תבואה ולמוכרה בלונדון ובוה אוכל להרוויח הרבה אולם אני ירא שמא יאמרו שאני גנבתי את הכסף לקניית התבואה על כן יהיה נא הקנין על שמך ואני אשלם לך עבור זה סכום רב והוטב הדבר בעיני העני" ועשו כן והנה כשבאו ללונדון מת הקפיטאן ונשאר הכל אצל זה העני והיה ערך התבואה כפל כפלים מערכו של המרגלית.

לעצמו, כי אם האימא תגיד את זה בשקט הילד לא ילמד אף פעם לומר זאת, ואותו דבר עם 'התבודדות', הילד צריך לשמוע את אביו מדבר להשם: "רבנו של עולם אני רוצה להיות יהודי כשר", וכשהילד ישמע זאת פעם ועוד פעם הוא יתחיל גם לעשות כך.

צריך לדבר הרבה לילדים מקטנותם על עניין 'התפילה', שיתרגלו לבקש מהשם כל דבר, ישנם אנשים שמפחדים ללמד את ילדיהם לבקש מהשם, מתוך חשש 'שאוּלי לא יתקיים מה שהם ביקשו ויהיה להם קושיות על האמונה', אבל זה לא נכון בכלל, צריכים ללמד את הילדים לבקש מהשם על כל דבר, ואם לא יקרה מה שהם ביקשו, אומרים להם: "אם השם לא עשה את זה, בוודאי זה לטובה, השם יודע יותר טוב מה טוב ומה לא". זה בכל צרה השם ישמרנו, לדוגמה, יש חולה במשפחה לא עלינו וכל בני המשפחה מתאספים ואומרים תהלים וכדומה ולבסוף החולה נפטר, צריך לחזור עם הילדים שאנו צריכים לבקש מהשם, והשם רוצה שנבקש ממנו, וזה מצווה מן התורה, ואם השם עשה אחרת - בוודאי זה יותר טוב ככה.

**הַשִּׁיב הַחֶכֶם וְאָמַר: זֶה אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת,
שְׂאֵנִי אָבוֹא עַל שְׁלֵךְ, שְׂיִנְטֵל מִמְּנֵי הַשָּׁכֵל,
חֶם וְשָׁלוֹם, אִו אֶהְיֶה חוֹלָה, חֶם וְשָׁלוֹם,
וְאֶהְיֶה נֶעְשֶׂה מְשֻׁנָּע, כִּי הֲלֹא מָה אַתָּה?
אִישׁ מְשֻׁנָּע!**

כאן רואים שהחכם היה אדם רע במיוחד, היו לו מידות מושחתות, התם הרי הכניסך לביתו, הוא נדחק בפניה קטנה ונתן לך את כל הבית, ועכשיו את צוחק ממנו?! עכשיו אתה מציק לו באומרך: "אתה משוגע"?! זה מראה כמה שאתה מושחת! נניח שאתה אווז שהתם הוא באמת משוגע, תודה להשם שאתה כן חכם, אבל מדוע אתה צריך לומר לו את זה?!

אבל כזה חכם שאווז שכל העולם לא שוה כלום, ולאף אחד אין שכל בעיניו - לו מתאים

את המנהג של נתינת צדקה אפילו אלו שאין להם כסף, זה תפס אותי מאוד, כזו תמימות בעבודת השם! וחשבתי לעצמי 'הלוואי שאוכל לעבוד את השם עם כזה תמימות', וכשהגעתי למוהרא"ש זכרנו לברכה ראיתי שגם אני יכול, אני לא צריך לעזוב כלום, אני יכול להישאר איך שאני, עם אותם סטרוקעס עם גרבים לבנות בשבת ולהיות 'תמים', ולומר להשם בתמימות כל דבר שאני צריך.

ראש הישיבה שליט"א קרא לילד בן שש, וסיפר שהילד הזה שיחק עם הקורקינט ונפל וקיבל מכה מאוד חזקה, ואיבד את ההכרה, ניסו לעוררו, וכשהוא התעורר שאלו אותו: מה אתה זוכר? אתה זוכר מה שקרה לך? אבל הילד לא זכר כלום, ושאלו אותו: מה אתה כן זוכר? והוא ענה: שהשם מנהל את העולם!, וראש הישיבה שליט"א אמר: את זה אי אפשר להכין, אי אפשר להכין ילד שכשהוא יאבד את ההכרה שיענה את זה, כדי לענות כך חייב להיות שזה מגיע מזה שהילד שומע עשרים וארבע שעות, בבית, בחיידר ובכל מקום - מהשם יתברך, הוא נושם 'השם יתברך', לכן הוא ענה זאת. כאלו סיפורים שומעים על צדיקים גדולים, הרבי הקדוש מסטאמר זכותו יגן עלינו עבר אירוע מוחי לא עלינו וכשהוא התעורר רצו לראות שהוא כבר ער לגמרי, אז ביקשו ממנו שיכתוב משהו, והוא כתב את המילים: "אנכי ה' אלקיך"; זה אומר שהאדם חי עם השם, הדבר הראשון שהוא נזכר זה מהשם.

מאוד חשוב כשאבא הולך עם ילדיו בדרך לבית כנסת, בפרט פה בקריה שהולכים הרי דרך ארוכה עד בית הכנסת, שידבר להשם בקול, לא בשקט, כי אם הילד ישמע את אביו מדבר להשם הוא גם ידבר להשם, אבל אם הוא לא שומע את אביו מדבר להשם, והאבא מדבר להשם בשקט, אזי הילד לא ידבר להשם, כמו שכל אחד מבין שכשילד מתעורר, נוטלים לו ידיים ואומרים בקול עם הילד: "מודה אני לפניך", ואף אחד לא אומר זאת בשקט

לדבר כך, הוא אוחז שרק הוא חכם ומבין, וחוז ממנו אין כלום.

אָבֵל שְׂאֵתָה תָּבוֹא עַל שְׁלִי, זֶה אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפְּן, שְׂתִהְיֶה אֵתָה חֶכֶם כְּמוֹנִי. הַשִּׁיב הַתָּם: אֵצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַכֹּל אֶפְשָׁר, וַיְכוּל לְהִיּוֹת כְּהַרְף עֵינַי, שְׂאֵנִי אָבוֹא עַל שְׁלִי. וְשִׁחַק הַחֶכֶם מִמֶּנּוּ מְאֹד.

את זה אנו צריכים להחדיר בילדינו ובעצמנו, שאצל השם הכל אפשרי, הקדוש ברוך הוא מאוד גדול, ואם מבקשים מהשם מקבלים.

והעבודה שלנו היא לתת לכל העולם את הלימודים של רבינו, שכל אחד יחיה עם אמונה כזו חזקה בהשם שרבינו גותן לנו, בעולם יש הרבה קהילות וחסידויות, רואים חתונות גדולות עם הרבה אנשים, אבל לצערנו ישנם הרבה אנשים שאין להם את מעט האמונה בהשם רחמנא לצלן, ולכן צריכים להמשיך להפיץ לכל העולם, שעוד יהודים יתוודעו לדיבורים המאירים.

השם יעזור שנציית לרבינו ויהיה לנו חיים יפים, אמן.

שיחה מראש הישיבה שליט"א אחרי השיעור

ראש הישיבה שליט"א אמר לאחד מן האורחים: נו, אתה נהנה מהקריה? זה קריה יפה? הקריה זה כמו ביבנאל שמוהרא"ש בנה. מה זה ארץ ישראל? רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנה): "ארץ ישראל הוא בחינת אמונה", יכולים להיות בארץ ישראל - ולא נמצאים בארץ ישראל, יכולים להיות מחוץ לארץ ישראל - ונמצאים בארץ ישראל, הכל תלוי באמונה, זה יבנאל, יבנאל היא הלימודים של מוהרא"ש, הלימודים של 'אשר בנחל', יכולים להיות ביבנאל אבל לא נמצאים ביבנאל, ויכולים להיות מחוץ ליבנאל ונמצאים ביבנאל.

וכך היא גם העיירה, מי נמצא בעיירה? מי לא נמצא בעיירה? העיירה היא דבר אחד: אמונה; לחיות עם השם יתברך, לדבר מהשם

יתברך, לדבר להשם יתברך - כל זמן שאתה עושה זאת אתה בעיירה, אבל אם אתה לא עושה זאת - אתה יכול להיות בעיירה ואתה לא בעיירה, העיקר הוא לחיות עם הלימודים שרבינו מלמד אותנו.

שיחה מראש הישיבה שליט"א לפני התפילה

אחד מהמלמדים שאל את ראש הישיבה שליט"א שהוא מרגיש בתלמוד תורה עם התלמידים שלפעמים הוא יותר מידי תקיף ולפעמים הוא מידי רך, והוא לא יודע מהי הדרך הנכונה, תקיפות או רכות.

ענה לו ראש הישיבה שליט"א: האמת היא שילדים צריכים את שניהם, הם צריכים תקיפות ורכות, ורוב הפעמים השם מסדר שיהיה להם את שניהם, לפעמים האבא יותר תקיף והאמא יותר רכה, ולפעמים זה הפוך, שהאבא יותר רך והאמא יותר תקיפה, וכך זה גם בישיבה, לפעמים המגיד שיעור יותר תקיף והמנהל יותר רך, ולפעמים הפוך, שהמגיד שיעור יותר רך והמנהל יותר תקיף.

אברך שאל אותי בארץ ישראל שהיות שהוא מצליח מאוד עם בחורים בישיבה הוא חושב לפתוח ישיבה בעצמו, והוא רוצה לדעת האם לעשות זאת, וענית לו: השמר והזהר, אל תעשה את זה חס ושלום, כי בישיבה בה אתה נמצא, המנהל מאוד תקיף ואתה אדם מאוד רך לכן הבחורים מאוד אוהבים אותך, אבל אם תפתח ישיבה משלך זה לא יהיה טוב כי אתה מידי רך, הבחורים לא יקבלו את הכח האחר של תקיפות, חוץ מאדם שהוא שונה שהוא מסוגל להיות שניהם ביחד, תקיף ורך.

ואחר כך ראש הישיבה שליט"א למד בחברותא עם אחד התלמידים, ביזוהר הקדוש בתחילת פרשת קדושים (דף פו:) ושם כתוב שכשנותנים מוסר למישהו זה צריך להיות באהבה, נענה ואמר ראש הישיבה שליט"א פה רואים כבר איך צריכים לדבר לילדים ותלמידים, לדבר ברכות ובאהבה.